

KOMUNIKAT PRASOWY nr 28/26

Luksemburg, 5 marca 2026 r.

Wyrok Trybunału w sprawie C-458/24 | [Daraa]¹

Odmowa przejęcia przez państwo członkowskie osób ubiegających się o azyl, za które jest ono odpowiedzialne, może w rezultacie spowodować, że państwo wnioskujące będzie musiało rozpatrzyć wniosek o azyl

Komisja lub inne państwo członkowskie mogą wnieść skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego przeciwko państwu członkowskiemu, które nie przestrzega rozporządzenia Dublin III

Pod koniec 2022 r. Włochy poinformowały pozostałe państwa członkowskie, że tymczasowo i z zastrzeżeniem wyjątków nie wyrażają już zgody na przekazywanie osób ubiegających się o ochronę międzynarodową na podstawie rozporządzenia Dublin III². W ten sposób odmówiły przejąć osób ubiegających się o ochronę, za które są odpowiedzialne³.

Niemiecki sąd zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem o skutki, jakie ta odmowa może mieć dla podziału odpowiedzialności za rozpatrywanie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, przewidzianego w rozporządzeniu Dublin III. Sąd ten musiał rozstrzygnąć, czy pomimo odmowy Włoch, Niemcy mogą odrzucić wniosek o azyl obywatela Syrii jako niedopuszczalny i nakazać jego wydalenie do Włoch, ponieważ to one są odpowiedzialne za rozpatrzenie tego wniosku. Sąd niemiecki zastanawia się w szczególności, czy odmowa Włoch powoduje, że Niemcy stają się odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku.

Trybunał stwierdził, że państwo członkowskie wyznaczone jako odpowiedzialne na podstawie kryteriów określonych w rozdziale III rozporządzenia Dublin III nie może uwolnić się od odpowiedzialności ciężącej na nim na mocy tego rozporządzenia poprzez zwykłe jednostronne ogłoszenie. Taka możliwość mogłaby bowiem zagrozić prawidłowemu funkcjonowaniu systemu ustanowionego przez rozporządzenie Dublin III. **Państwo członkowskie, o którym mowa, pozostaje zatem w pierwszej kolejności państwem odpowiedzialnym^{4 5}.**

Jednakże jeżeli państwo odpowiedzialne wyraziło zgodę na wniosek o przejęcie lub wtórne przejęcie danej osoby lub, jak w niniejszej sprawie⁶, uznaje się, że zaakceptowało go przez brak odpowiedzi, przekazanie powinno zasadniczo nastąpić najpóźniej w terminie sześciu miesięcy. W przypadku gdy odwołanie od decyzji o przekazaniu ma skutek zawieszający, tak jak w niniejszej sprawie, termin na przekazanie biegnie od dnia wydania ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie tego odwołania. W związku z tym wykonanie decyzji o przekazaniu powinno nastąpić najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy od wydania ostatecznego rozstrzygnięcia.

W przypadku gdy nie dokonano przekazania w terminie sześciomiesięcznym, odpowiedzialne państwo członkowskie zostaje zwolnione z obowiązku przejęcia lub wtórnego przejęcia zainteresowanej osoby, a odpowiedzialność zostaje przeniesiona na wnioskujące państwo członkowskie. Przeniesienie odpowiedzialności następuje niezależnie od przyczyn takiego braku dokonania przekazania. W związku z tym ma ono miejsce również wtedy, gdy przekazanie danej osoby nie mogło zostać zrealizowane w terminie ze względu na jednostronne zawieszenie przez państwo członkowskie pierwotnie odpowiedzialne procedur przejąć i wtórnych przejąć. **Ten automatyzm gwarantuje, że dana osoba ma rzeczywisty dostęp do procedury azylowej,** a tym samym zapewnia skuteczność jej prawa podstawowego do ubiegania się o azyl w państwie członkowskim.

Aby zaradzić ewentualnemu naruszeniu rozporządzenia Dublin III przez państwo członkowskie pierwotnie odpowiedzialne,

Komisja Europejska i każde inne państwo członkowskie mają **możliwość wniesienia** do Trybunału **skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego** przeciwko temu państwu.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie](#) wyroku są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez [„Europe by Satellite”](#) ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!

¹ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa. Nie odpowiada ona rzeczywistej nazwie ani rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

² [Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady \(UE\) nr 604/2013](#) z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca.

³ Wynika to, zdaniem sądu administracyjnego w Sigmaringen (Niemcy), który zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem prejudycjalnym w niniejszej sprawie, z dwóch okoliczności skierowanych odpowiednio w dniach 5 i 7 grudnia 2022 r. przez włoską jednostkę w Dublinie do wszystkich jednostek dublińskich.

⁴ W związku z tym państwo członkowskie (w niniejszej sprawie Niemcy), które dokonuje ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego, nie powinno kontynuować badania kryteriów przewidzianych w rozporządzeniu Dublin III ani nie staje się na tym etapie państwem członkowskim odpowiedzialnym. Inaczej jest w przypadku, gdy wady systemowe powodujące pojawienie się ryzyka nieludzkiego lub poniżającego traktowania w rozumieniu uniemożliwiają przekazanie do odpowiedzialnego państwa członkowskiego. Trybunał orzekł jednak już, że okoliczność, iż państwo członkowskie odpowiedzialne jednostronnie zawiesiło przejęcia i wtórne przejęcia osób ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej, nie może sama w sobie uzasadniać stwierdzenia takich wad systemowych (zob. wyrok z dnia 19 grudnia 2024 r., *Tudmur*, [C-185/24 i C-189/24](#), oraz komunikat prasowy [nr 201/24](#)).

⁵ Trybunał doprecyzował również możliwość odrzucenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalnego zgodnie z [dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE](#) z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej. Zdaniem Trybunału, badany przepis tej dyrektywy nie zezwala na odrzucenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalnego ze względu na to, że państwo członkowskie odpowiedzialne nie jest skłonne do przejęcia lub wtórnego przejęcia wnioskodawcy. W rzeczywistości, gdy państwo członkowskie dokonujące określenia państwa członkowskiego odpowiedzialnego postanawia nie rozpatrywać wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej z tego powodu, że inne państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie tego wniosku i że to ostatnie zaakceptowało wniosek o przejęcie lub ponowne przejęcie wnioskodawcy, odrzucenie takiego wniosku powinno nastąpić nie w drodze decyzji o niedopuszczalności, ale w drodze decyzji o przekazaniu i nie rozpatrywaniu.

⁶ W kwietniu 2023 r. Niemcy zwróciły się do Włoch z wnioskiem o przejęcie danej osoby. Ponieważ Włochy nie udzieliły odpowiedzi, zgodnie z rozporządzeniem Dublin III uznaje się, że zaakceptowały one wniosek.